

Aga oh äpardust! — kuhu meel ei täå mõtelda, säält tuleb õnnetus. — Üuves oli suur kraaw, kust sillatrump üle läis, ja et pime oli, ei osanud poiss mitte kesket silda, waid aastus ladupuie otsade päälle, mis maha kaalusivad ja teised otsad ülesse tövuusivad, — poiss kuks „ploraki“ kraawi, mis pooleni wett läis oli! Nüid oli ta üsna „wirde“ fastis! Aga paragu! sellele oli páris „wirtsa“ magu! Ta fatus wålja ronida, ja kiiskus kui kass, mõõda sawist kraawi seina ülesse poole. — See oli üks raske teekond temale, fest kallas oli jársk ja libe. Ta pidi aga künne hästi wålja sirutama, enne kui ülesse, walli päälle sai. — Nüid istus ta maha, puhkas ja mõtles oma reisilugu járele, n'agu kes teab kui kauugel wõeral maal ára läinud oleks. Sääl tuli temale ákiste kiri meeldet, kas see veel kuiwo pidi olema, mis ka õnnetus seda oli. — Korraga kolas üks „hurrah“ ja „hõiessa pulmad!“ tema kõrvu. Mis nüid enam mõtelda? Poissi meel läks jälle lahkes, kui ta enne kurv oli, tövusis maast üles,

läks pulmamajasse ja istus foldekiwi päälle maha. Ükski ei pannud seda uut wõerast tähede, waid müllasivad trillitralli lüies omal kombel edasi. Mõni jagu lugesisivad punase ja muusta tähedega UBD-raamatud ehk „sia-piibelt“, kus wana „sinekela isand“ truuiste nende keskel istus ja omas ametis õige virk oli ja „piibilelugejate“ alumiste mokade pääl tihti „karutamme“ kašwatas. — Poiss seisis n'agu soola sammast, foldekiwi pääl, ja ootas, kas ehk keegi temale ka midagiist moklibaastust wõi keelemagust pidi tooma. Aga kui midagiist uudist temale ohverdada ei raatitud, kobis ta ennast ahju taha nurka, wõttis omad märjad jalad lahti ja istus maha. Sääl mõtles ta seda ja teist, mis viisil wõiks omale kehakinnitust saada, fest kúsimä wõi paluma ta ei läinud, kas häbenes, kartis, wõi oli nii kangelasne, seda ei tea. Aga waata, poisil oliwad issisugused mõtted pääluu sees auudumas. — Kui wásimus pulmarahwa üle wõimust wõtma hakko, läksivad igaüks oma teed; noored peiud ja neiud läksivad